

Lofsång.

(Efter David).

Högtlofvad vare du, som jord och himmel gjort!
Ditt namn allena är tillbedjansvärdt och stort.
För dina blickar äro tusen år
Den dagen som gick fram i går,
Och menskans lif
En skugga som ej blifver.

Din godhet gjuter sig så vidt som himlarne,
Och ifrån slägt till slägt går din åminnelse.
Ifrån din thron du skådar som en far
Till allt hvad lif och anda har,
En blick af dig
Med fröjd all verlden fyller.

Gud! hvad är menskan dock, att du till henne ser?
En mensko-son, att du din vård åt honom ger?
Som gräset blomstrar han, och innan kort
Som gräset skall han vissna bort.
Si, menskan är
Allena stoft och aska!

Men lofvad vare du! Ifrån ditt gudoms-sköt
En stråle af ditt lif med stoftet sammanflöt;
Wallins Vitterh. Arbeten.